

LYNN MESSINA

JADETIKARIN
ARVOITUS

BEATRICE HYDE-CLARE RATKAISEE
OSA 2

SUOMENTANUT NELLI HIETALA

AULA & CO

Englanninkielinen alkuteos *A Scandalous Deception*

© 2018 by Lynn Messina

ISBN 978-952-364-400-7

© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Kansi: Noora Karlsson

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Kalevankatu 34, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

Omistettu

*Dawn Yanekille – Dawn-raukka, joka lupasi lukea yhden
kirjan ja antaa siitä palautetta. Tässä sitä nyt ollaan,
seitsemän kirjaa myöhemmin. Olet sankarillinen.*

Ensimmäinen luku

Beatrice Hyde-Claren asema hänen setänsä perheessä oli muuttunut yhden ainoan tarinan vuoksi. Heidän viikon mittaisella maaseutuvierailullaan Englannin järvisuudella Bea oli keksinyt jutun, jonka tarkoitus oli ollut houkutella neiti Verraton uskoutumaan hänelle. Bea oli halunnut saada tietoa nuoren neidin kielletystä rakkaudesta alempisäätyiseen herrasmieheen, joten hän oli sepittänyt itselleen rakkaussuhteen niin ikään alempisäätyiseen herrasmieheen. Hän oli antanut miehelle nimen, ammatin, tinkimättömän paheksuvan isän ja arven, joka ylettyi oikeasta ohimosta aina vasempaan sieraimen asti.

Hänen perheensä oli järkyttynyt saadessaan selville, että Bealla, jolla oli takanaan jo kuusi hedelmätöntä sesonkia seuraapiireissä, oli salainen menneisyys. Vieläpä intohimoinen sellainen. Perhe alkoi heti suunnitella hänen paluutaan avioliittomarkkinoille. Heidän odotuksensa eivät luonnollisesti edelleenkään olleet korkealla, mutta jos he olisivat valmiit myöntymään heikompaan naimakauppa-ainekseen, he kenties onnistuisivat tällä kertaa löytämään hänelle ottajan.

Perheen asenne huvitti Beaa. Perheen omaksuma uusi näkökulma hänen tulevaisuuteensa ei olisi harmittanut häntä lainkaan, jos he vain olisivat antaneet hänen intohimoisen menneisyytensä pysyä menneisyydessä. Ikävä kyllä, hänen tätinsä oli päättänyt tehdä siitä nykyisyyttä – kyseessä oli tavoite, jonka saavuttamisesta tämä oli varma, olihan miehen koko kasvot halkaiseva arpi melko silmiinpistävä piirre.

”On luonnollisesti haastavaa yrittää löytää yksi ainoa virkailija siitä koko laumasta, joka työskentelee tuomioistuimessa, Lincoln’s Innissä ja keskusrikostuomioistuimessa”, Vera-täti myönsi suopeasti, ”Mutta kuinka monella heistä voi olla kasvoissaan sellainen arpi?” Hän kääntyi sukulaistytönsä puoleen kulmat tiukasti yhteen puristettuina kuin olisi yrittänyt lukea todella pienellä kirjoitettua tekstiä. ”Sanoitko, että se kulkee hänen silmänsä poikki?”

Bea pidätteli huokausta. Hän oli vastannut samaan kysymykseen vähintään kaksitoista kertaa sen jälkeen, kun he olivat palanneet Lontooseen viikkoa aikaisemmin. Pääkaupunkiin palaaminen uuden seurapiirisesongin vuoksi merkitsi alkua myös herra Daviesin metsästykselle. Bea ei ollut osannut odottaa sitä, sillä miksipä perhe olisi ollut kiinnostunut hänen entisestä poikaystävästään. Hän ymmärsi nyt epäonnistuneensa täysin kuvittelemaan etukäteen, kuinka kiinnostuneita he olisivat hänen entisestä heilastaan – tietenkään tarinan ei ollut koskaan tarkoitus kantautua heidän korviinsa. Bea oli keksinyt sen ainoastaan hyötyäkseen neiti Otleysta, joka, kuten hän nyt tiesi, oli kykenemätön säilyttämään salaisuuksia. ”Kyllä, oikeasta ohimosta hänen vasempaan sieraimensa.”

”Se on siis useamman tuuman mittainen”, Vera-täti sanoi. Hän katseli ympärilleen pöydässä kuin hakien paikallaolijoilta vah-

vistusta sille, että juova, joka liitti yhteen edellä mainitut pisteet, todella oli niin pitkä kuin hän väitti.

”En ole varma sanoisinko *usean*”, Bea korjasi varovasti. Hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä, kuinka monta tuumaa olisi täsmällinen pituus kasvoissa. Hän oli keksinyt arven päästään keskustellessaan aiheesta neiti Otley'n kanssa Englannin järvisseudulla, hän ei ollut mitannut sitä viivoittimella. ”Kenties muutaman.”

Hänen tätinsä hyväksyi täsmennyksen tyynesti. ”Hyvä on. Kuinka monella niistä virkailijoista, jotka työskentelevät tuomioistuimessa, Lincoln's Innissä ja keskusrikostuomioistuimessa voi olla kasvoissaan muutaman tuuman mittainen arpi? Heitä saattaa olla viisi tai kuusi, mutta lukumäärä ei voi olla kaksinumeroinen.”

Bea pohti miksi hänen tätinsä kuvitteli, että niin monella lakivirkailijan ammatissa toimivalla olisi näin huomattava ulkonäköhaitta.

”Mutta todennäköisesti tarvitsemme ainoastaan hänen nimensä löytääksemme hänet”, Flora sanoi. Hänen pähkinäruskeat silmänsä olivat levinneet hämmennyksestä.

Tämän käytännöllisen huomautuksen kuullessaan hänen veljensä Russell, joka jakoi ruskeasilmäisen siskonsa miellyttävän ulkonäön ja jonka kastanjanruskea tukka oli muodikkaasti pörössä, nyökkäsi nopeasti. Hän huomautti, että Theodore Davies-nimessä oli omaperäinen sointi, ja että heidän isänsä oli täytynyt tehdä jonkinlainen virhe, kun tämä ei ollut vielä saanut selville miehen olinpaikkaa.

Bea piti yhteisymmärrystä tavattoman huolestuttavana käänteinä, sillä yleensä hänen serkuillaan oli tapana kinastella kaikesta, riippumatta siitä kuinka ilmeisistä tosiasioista oli kyse. Jos he onnistuivat saavuttamaan jonkin asian suhteen yksi-

mielisyyden, jossa kumpikaan ei enää pystynyt päihittämään toisen argumenttia, asian täytyi olla niin räikeän ilmeinen, että se oli yleisessä tiedossa.

Hartiat pelosta jäykkinä Bea odotti, että Horace-setä nousisi täyteen sadankahdeksankymmenen sentin pituuteensa, siristäisi raskasluomisia silmiään ja julistaisi, että herra Theodore Davies oli hänen veljentyttärensä kieroutuneen mielikuvituksen tuotetta.

Vaikka pään alas painaminen olikin pelkurimaista, hän tuijotti mielummin lautasellaan olevia savusillejä kuin kohtasi halveksunnan, joka epäilemättä paistoi hänen setänsä silmistä.

Mutta hätkähdyttävää paljastusta ei kuulunut. Sen sijaan Horace-setä huokaisi turhautuneena, vakuutti pojalleen tekevänsä parhaansa ja lupasi jatkaa tiedusteluja.

Se oli masentava päivän aloitus kaikille aamiaispöydässä istujille, mutta etenkin Vera-tädille. Täti nimittäin oli vakuuttunut siitä, että tämä salaperäinen herrasmies, josta he olivat kuulleet vasta neljä kuukautta sitten syyskuussa Englannin järvisuudella, tuntui olevan avain hänen sukulaistytönsä onneen.

”Onnella” hän tarkoitti luonnollisesti Bean kihlausta, avioliittoa ja poistumista Hyde-Claren taloudesta, johon tyttö oli otettu viiden vanhana, kun hänen vanhempansa olivat hukkuneet traagisessa veneonnettomuudessa.

Vaikka hänen tätinsä into päästä hänestä eroon ei ollutkaan mairittelevaa, Bea ei loukkaantunut. Hän tiesi, kuinka paljon hänen läsnäolonsa harmitti hänen tätiään. Vera Hyde-Clare, omaa sukuaan Harkness, ei ollut vasta vihittynä, kolme kuukautta ennen oman lapsensa syntymää, valmistautunut pitämään huolta miehensä isoveljen lapsesta. Isoveljen, jonka hän oli tavannut vain kerran ja silloinkin hyvin lyhyesti. Vera ei tiennyt, miksi

hänen miehensä tunsikaunaa veljeään kohtaan, mutta hän tiesi, että tunne oli syvä ja sen juuret olivat pitkät. Siinä oli hänelle enemmän kuin tarpeeksi syytä omaksua miehensä näkökulma.

Vuosia sitten Bean ensimmäisen epäonnistuneen seurapiirisesongin jälkeen, Vera-täti oli alistunut siihen, ettei voisi välttää tytön läsnäololta tulevaisuudessakaan. Bea ei ollut tarpeeksi eloisa, kiinnostava, kaunis, varakas tai älykäs vetääkseen kosijoita puoleensa.

Ja nyt, yhtäkkiä kuin tyhjästä, sen tarinan rinnalle, jota hän oli kertonut itselleen liki kymmenen vuotta, olikin ilmestynyt kilpailija. Hänen sukulaistytönsä oli löytänyt rakkauden! Oli totta, että tytön tunteiden kohde oli vähäinen lakivirkailija, joka oli huomattavasti heitä alhaisemmassa asemassa ja jonka kanssa he eivät koskaan istuisi samaan pöytään. Silti kyseessä oli saavutus, johon kukaan ei ollut uskonut Bean kykenevän. Suhde oli päättynyt tytön kannalta epätoivoisen surullisesti, sillä hänen elämänsä rakkaus oli nainut toisen naisen ja asettunut perheensä kanssa onnellisesti Cheapsidelle.

Vera-täti ei kuitenkaan suostunut lannistumaan suhteen traagisesta lopusta. Jos rakkaus oli kukoistanut kerran lakivirkailijan kanssa, se voisi kukoistaa toistamiseen jonkun toisen kanssa.

Vaikka hän ei itse voinutkaan ymmärtää, miksi kukaan varteenotettava nuori mies ihailisi hänen sukulaistytötään, hän tiesi, ettei sydän toiminut aina loogisesti. Se, että Bean olematon viehätysvoima oli tehonnut herra Daviesiin todisti kiistatta, että rakkaus oli järjetöntä. Nyt Vera-täti oli vakuuttunut siitä, että jos hän vain onnistuisi löytämään lakivirkailijan ja perehtymään tämän luonteeseen, hän saisi selville miksi mies oli tuntenut vetoa Beaan ja mitä tämä piti tytyssä puoleensavetävänä. Saadakseen sukulaistytönsä asettumaan pysyvästi omaan talouteen hänen tarvitsi

vain saada lisää tietoa siitä, minkä tyyppiset miehet tunsivat vetoa häneen.

Suunnitelma oli tietenkin naurettava. Bea ei voinut uskoa, että hänen setänsä oli suostunut siihen tai että hänen serkkunsa yhä kannattivat sitä. Olivatpa ihmissydämen oikkujen takana millaiset voimat tahansa, ei niitä voinut tiivistää muutamahan helposti tunnistettavaan luonteenpiirteeseen, jotka sitten voitaisiin toistaa ja muovata täsmälliseksi kopioksi alkuperäisestä. Jos herra Theodore Davies olisi ollut oikea, lihaa ja verta oleva mies, eikä vain katala sepite, jonka tarkoituksena oli ollut saada neiti Otley paljastamaan salaisuutensa, hänessä olisi varmasti ollut jotakin sanoinkuvaamattoman ainutlaatuista.

Bea ei yrittänyt selittää näitä itsestäänselviä seikkoja tädilleen. Jos sydän saattoi olla halujensa suhteen hellittämätön, se oli myös ennakkoluulottomuudessaan avoin, kun sitä verrattiin naiseen, joka hänet oli kasvattanut.

Vera-täti ei ollut ainoa, jonka näkemys Beasta oli muuttunut tytön salaisen poikaystävän paljastumisen myötä. Myös hänen serkkunsa katsoivat Beaa uusin silmin. Kaksikymmentävuotias Flora, joka aloittaisi muutamien päivien kuluttua toisen seura-
piirisesonkinsa, ajatteli, että oli kertakaikkisen upeaa, että hänen serkkunsa oli ryhtynyt romanssiin hänelle entuudestaan täysin tuntemattoman miehen kanssa. Hänestä itsestään oli melkoisen vaikeaa luoda merkityksellinen yhteys edes sellaiseen herras-
mieheen, jonka kanssa hänellä yksi tai kaksi yhteistä tuttua, joten ajatus siitä, että Bea olisi aloittanut keskustelun komean ja kiinnostavan muukalaisen kanssa hämmensi häntä. Hän ei olisi villeimmissä kuvitelmissaankaan uskonut, että hänen serkustaan olisi moiseen. Bea ei totisesti ollut koskaan osoittanut sellaista uskaliaisuutta tanssiaissalissa tai salongissa.